

MAJ

ANGELČEK 1933/34 - ŠT.9

Alozij Košmerlj:

Dragi Marijini otroci!

Tole sem bral o pobožnem duhovniku Henriku Suzo: Na potovanju je bil. Pot ga je peljala preko močvirnih tal. Zelo je moral paziti, da ni stopil v blato. Pa mu pride sredi pota nasproti uboga, skromna žena. Henrik Suzo se ji umakne. Suho stezo prepusti njej, sam pa stopi v lužo. Ko je šla uboga žena mimo njega, se ji je še globoko priklonil. Žena je bila od začudenja vsa iz sebe. »Prečastiti gospod,« je rekla, »kako da ste se mi umaknili? Vi ste svet in pobožen duhovnik, jaz pa sem neznana, uboga žena.« Blaženi Henrik Suzo ji je takole lepo odgovoril: »Dobra žena! Ko ste šli mimo, sem si mislil: Glej, sestra ljube božje Matere gre mimo mene. Umaknil sem se in vas spoštljivo pozdravil.«

V srcu dobrega Henrika Suzo je pač gorela ljubezen do božje Matere Marije, da je radi nje tudi preprosto ženo častil. Marijo je nosil v svojem srcu. Vedno je mislil na njo, vedno mu je bila Marija pred očmi. Pa mu je bilo po Marijini podobi vse življenje razsvetljeno in posvečeno. Po Marijini ljubezni so mu bile vse žrtve lahke in sladke.

Kako je z Marijino ljubeznijo v naših srcih?

Marijine otroke vas kliče naš »Angelček«. Ali ste to v resnici? Ljubite Marijo? Molite k njej vsak dan? Nosite Marijino podobo v svojih dušah? Ne morem si

misliti dobrega, vernega kristjana, ki bi Marije ne ljubil in ne častil. Ne morem si predstavljati dobrega otroka, ki bi ljubezen do Marije ne gorela v njegovi duši.

Otroci! Majnik je tu. Marijin mesec. Cvetje naših trat in gredic bo ta mesec cvetelo za Marijin oltar. Lučke bodo gorele pred Marijino bodobo. Šmarnična pobožnost se bo vršila v naših cerkvah. Ta mesec bomo obnovili svojo ljubezen in pobožnost do Marije. Saj bi nekaj manjkalo naši pobožnosti, če bi Marijo pozabljali. In nepopolne bi bile naše molitve, če bi v njih Marije ne častili.

V dnevnem redu našega duhovnega življenja mora biti vsakdanja, iskrena pobožnost do Marije.

Sveta Terezija Deteta Jezusa je ljubila Marijo že od svojih najnežnejših let. Doma so imeli lep kip prečiste Device. Pred tem kipom so opravljali v družini svoje vsakdanje molitve. Tu sem sta prišla oče in mati po tolažbo, kadar jima je bilo v življenju težko. V majniku je bilo Tereziki v največje veselje, da je prinašala cvetja na ta domači oltar. Če je le mogla, je tudi svečke prižigala v čast nebeški Materi. Zgodilo se je, da je Tereziki umrla skrbna mati. Dobra Devica je tolažila in krepčala malo sirotico, da je ni žalost strla. Terezika je hudo zbolela. Zdravniki so obupali nad njenim ozdravljenjem. Pa je v najhujši sili Marija pomagala. Njen kip je oživel, dobra nebeška Mati se je Tereziki ljubeznivo nasmehnila, Terezika je ozdravela. Ko se je Terezika pripravljala na prvo sveto obhajilo, je neštetokrat klečala pred Marijino podobo. Prosila je nebeško Mater, naj ona okraši njeno malo srce za Jezusov prihod. Na dan prvega svetega obhajila je doživela Terezika tudi to veliko srečo, da je smela v imenu vseh prvoobhajancev naprej moliti posvetilno molitev Mariji. Zemske matere ni več imela, pa je s toliko večjo ljubeznijo govorila: O Gospa moja, o Mati moja, Tebi se vso darujem... Tako goreče je Terezika ljubila Marijo, da bi bila rada vse ljudi s to ljubeznijo ogrela. Rekla je: »Kako rada bi bila duhovnik! Po svetu bi hodila, pa bi pridigala o

dobri božji Materi.« Pri Mariji se je Terezika učila ponižnosti in skromnosti in tiste otroške ljubezni do Jezusa, ki jo tako zelo odlikuje. Pri Mariji se je učila tudi trpeti. — Zadnja leta Terezikinega življenja so bila polna trpljenja in bolečin. Trpela je na telesu in na duši. Pri Mariji pa je našla tolažbo in pomoč. Govorila je: »Ljubemu Bogu svoje trpljenje skrivam, naj vidi, da sem zadovoljna z vsem, kar stori. Božji Materi pa ničesar ne prikrijem. Njej povem vse.« Neko noč ji je bilo nepopisno težko. Od prevelikih bolečin si ni vedela nič več pomagati. Otroško zaupno je prosila Marijo: »Ljuba božja Mati, vzemi mojo ubogo glavo malo v svoje roke.« Ko se je bližala smrt, je klicala: »O moja ljuba božja Mati, pridi mi na pomoč!«

Otroci! Kakor blaženi Henrik Suzo, kakor sveta Terezika ljubimo Marijo tudi mi! Da bomo v resnici in ne le po imenu: Marijini otroci!

Mirko Kunčič:

Majnik.

*Kdo pa prihaja
v svate čez polje
z zorhanim košem
židane volje?*

*Ptički veselo mu
gredo naproti,
šmarnice klanjajo
se mu ob poti,*

*zvončki pozdrav mu
pošiljajo z brega,
žabji zbor — kvak,
kvak, kvak,
rega, kvak, rega —
pesem ubrano na
čast mu prepeva,
sonce v srebrno ga
haljo odeva.*

*Majnik prihaja k nam
v svate čez polje!
Vsem, ki so žalostni,
židane volje
zorhano dlan naj v naročje natrosi —
dedek naš, jojme, jo komaj že nosi...*

Otroški brevir.

Veliki traven — maj.

1. maja. Sv. Jakob mlajši, bratranec Gospoda našega Jezusa Kristusa, je bil prvi jeruzalemski škof. Silili so ga, naj vpricho ljudstva zataji Jezusa. Ker tega ni hotel, ga pahnejo z vrha templja. Sv. škof si še pomaga na kolena, povzdigne oči in roke proti nebu in moli z besedami svojega božjega sorodnika: »Odpusti jim, o Gospod, saj ne vedo, kaj delajole« — Blagoslavlajte tiste, ki vas preganjajo, blagoslavlajte jih in ne kolnite! (Rim. 12. 14.)

2. maja. Sv. Atanazij se je nekoč svojim sovražnikom kaj dobro izgovoril, pa se vendar ni zlagal. Rablji cesarja Julijana Odpadnika so ga zasledovali po reki Nilu s čolnom. Atanazij veli svoj čoln obrniti in vozi zasledovalcem naproti. Kmalu se

srečajo in poglavar rabljev, ki Atanazija ni poznal, vpraša Atanazija samega: »Ste morda kaj videli Atanazija?« Atanazij: »Ni daleč od vas, le hitite!« Glavar veli pognati ladjico, kar se da; pa čimbolj so jo gnali, tem dlje so bili od Atanazija. — Varuj se laži!

7. maja. Sv. škofa Stanislava je poljski kralj Boleslav II. sovražil; škof ga je namreč spet in spet svaril in opominjal, naj pusti svoje grešno življenje. Bil je pa škof kupil nekaj zemlje za stolno cerkev in jo tudi pošteno plačal lastniku. Pa Peter — tako je bilo ime lastniku

— umrje. Tedaj kralj naščuje dediče, naj tožijo škofa, češ, da zemlje ni plačal, temveč se je je polastil po goljufni poti. Dediči res podkupijo priče, da molče; škof ne more izpričati resnice. Tedaj se v iskreni molitvi zateče k Bogu. Nato pokliče mrtvega lastnika iz groba ter ga pelje pred sodnike. Lastnik izpriča resnico ter se nato povrne spet v kraljestvo mrtvih. — Kralj je potem tonil čim globlje v grešno življenje in sovrašтво do škofa, celo tako daleč, da je v cerkvi sam s svojo roko z mečem umoril Stanislava 8. maja 1079. — Nekega večera pa potrka na vrata osojskega samostana na Koroškem čvrst, krepak, nem romar, prosi prenočišča in poda drugo jutro opatu listek s prošnjo, naj ga vzemo za brata hlapca v samostan. Ugodijo mu. Osem let opravlja potem mutasti brat najnižja dela — na smrtni postelji se mu razveže jezik. Razodene se: bil je — spokornik, kralj Boleslav. —

Ko nas sramote, blagoslavljam; ko nas preganjajo, prenašamo; ko nas preklinjajo, prosimo. (I. Kor. 4; 12.)

8. maja. Sv. Monika je mati sv. Avguština, velikega cerkvenega učenika. Pa sv. Avguštini ni bil vedno svet; v mladih letih je bil vse prej kot to in je bil celo krivoverec. To je dobro mater silno bolelo: molila je za sina in jokala. Nekoč je iskala tolažbe pri nekem škofu. Ta jo potolaži rekoč: »Pojdi ter boji potolažena in jokaj, kakor si dozdaš. Ni mogoče, da bi

se pogubil sin, za čigar zveličanje je prelila mati toliko solz.« In res Avguštini se spreobrne, postane škof, velik cerkveni učenik in velik svetnik. Umrta je Monika l. 387., stara 55 let. Na smrtni postelji je naročala sinovoma: »Pokopljita moje telo, kjer hočeta, in ne delajta si zastran tega nobenih skrbi! Samo enega

vaju prosim: spominjajta se me pri oltarju Gospodovem!« — Večjega veselja nimam kakor to, da slišim, da moji otroci žive po resnici. (III. Jan. 4.)

10. maja. Sv. škofu Antoninu je prinesel nekdo jerbašček lepih jabolk, nadejaje se zanje lepega darila. Toda škof se za dar samo prijazno zahvali, rekoč: »Bog plačaj!« Mož odide nejevoljno godrnjaje. Antonin ga pokliče nazaj, zapiše na listič, ti dve besedi »Bog plačaj«, položi listič v skledico tehtnice in glej: skledica z listkom globoko klone.

Ko to prebere Grahut, potegne Marjančko kaj krepko za čopko na čelu: »No, vidiš, Marjančka, kaj je vreden »Bog lonaj«. Ti pa zmeraj po gosposko: Hvala, hvala, hvala! Kaj ne veš, da: Hvala se pod mizo valja?«

17. maja. Sv. frančiškan Paškalo Bajlon je nekoč odrekel pokorščino svojemu predstojniku. Zgodilo se je pa to tako. Neka ženska je prosila Paškala, naj pokliče tega in tega pater, da bi jo spovedal. Paškalo ustreže. Pater, ki je imel vprav nekaj opravka, pa reče Paškalu: »Reci ji, da me ni

doma!« Paškalo odvrne: »Prečastiti, rajši porečem, da imate opravke.« »Stori, kakor sem rekel; že vem, zakaj,« ukaže še enkrat pater. Toda svetnik ne more tako storiti, ampak odgovori: »Tega ne smem in tudi ne storim; laž bi bila, ki me je Bog obvaruj!« — Ne lagajte, tudi naj nihče ne goljufa svojega bližnjega! (III. Moz. 19; 11.)

21. maja. Sv. kapucin Feliks Kantaličijan, mož majhne, pa čvrste postave, je 40 let pobiral miloščino po Rimu za samostan. Zato si je sam pridejal naslov »kapucinski osel«. Njegovo geslo je bilo »Deo gratias« — hvala Bogu — za vse, za dobro in hudo,

ali kar lepo pove slovenski pregovor: Kar Bog da, vse v malho! Nekoč ga že starega popraša neki kardinal, zakaj si vsaj na stara leta ne privošči počitka. Feliks mu odgovori: »Vojak mora umreti z orožjem v roki in osel mora poginiti pod tovorom. Bog ne daj, da bi dovolil pokoj svojemu životu, ki ni za drugega, kakor za delo in trpljenje!« — Človek je za delo rojen, ptica za letanje in riba za plavanje.

26. maja. Veseli in šaljivi svetnik sv. Filip Neri je stal pred papežem. Papež mu ponudi kardinalski klobuk. Filip prime mašno kapo, jo vrže kvišku in vzklikne: »Kaj kardinal — nebesa, nebesa!« — Ta pokojna dobrovoljnost je spremljala svetnika skozi vse življenje, še v smrti ga ni zapustila. Ko je prejel sv. popotnico iz rok kardinala Friderika Boro-meja, je vzkliknil ves solzan od nedopovedljive radosti: »Glejte mojo ljubezen, moje zveličanje! Gospod, nisem vreden, nisem bil še nikdar vreden, ali pridi vendar, pridi!« — Jaz vam prepuščam kraljestvo, kakor ga je meni prepustil moj Oče, da boste jedli in pili pri moji mizi v mojem kraljestvu. (Luk. 22; 29, 30.)

31. maja. Sv. Angela Meriška je imela prelepe zlato rumene lase, ki jih na Laškem čislajo še za posebno lepoto. Da bi laže ostala vedno devica, si jih je Angela prebarvala.

*

Tudi ko je to prebral, je Tone Grahut potegnil Čeferinovo Marjančko kaj krepko za čopko na čelu: »Vidiš, srakica, ti si si pa lase ostrigla na »pubifrizuro«, ko bi bila rada gosposka; lica si si pa z rdečim popirčkom pobarvala, ko bi bila rada lepa! Veš pa nisi ne gosposka ne lepa, ampak srakica si s pavovim perjem!«

Vaš novi prijateljček — Ceglarjev Jožko.

(Konec.)

8. Jožkova bolezen in njegova potrpežljivost.

Jožkov križev pot.

Gotovo vas bo, dragi otroci, zanimalo, če vam danes popišem Jožkovo bolezen in njegovo junško potrpežljivost. Popolnoma zdrav deček najbrž nikdar ni bil. Zdravniki so trdili, da je kal poznejše bolezní že pri-

nesel s seboj na svet. Njegova bolezen se imenuje sarkom in je podobna raku. Vendar ni nalezljiva. Ta bolezen se javlja v tem, da se vsa kri počasi zastruplja. Taka pokvarjena kri se pretoka po telesu in kjer se ustavi, povzroča grozovite bolečine. Kmalu se pojavijo po telesu boleče bule, ki se sicer zacelijo, pa se spet pojavijo drugod. Ko so se pri Jožku pojavili opisani znaki, so ga takoj začeli zdraviti z največjo skrbnostjo in vestnostjo. Najprej so ga zdravili v Ljubljani, nato so ga poslali v Zagreb na kliniko, kjer je ostal par mesecev. Tu so spoznali, da je njegova bolezen neozdravljiva, kar je brihtni deček kmalu uganil. Vendar je Jožko še vedno upal, da ga ljubi Bog še more ozdraviti, če je njegova volja. Nekoč mu je zdravnica v Zagrebu rekla: »Jožko, že veliko si pretrpel, pa boš moral še trpeti.« Mirno ji deček odvrne: »O, saj vem, da brez trpljenja ni življenja.« Navzoči zdravnik se začudi temu lepemu odgovoru iz ust desetletnega otroka, ter pristavi, da si mora ta stavek zapomniti. — Ko se je Jožko vrnil iz Zagreba, se je za stalno preselil v Staro Loko, kjer je pač boljši zrak kot v zakajeni šiški. Stara mati ga je z veseljem vzela v oskrbo. Ob nedeljah in o počitnicah je prihitela k njemu vsa družina.

Tedaj sem začel prihajati k njemu tudi jaz. Bil sem priča njegovega strašnega trpljenja, pa tudi junaškega potrpljenja. Kako se je z Jezuščkom tolažil, smo že slišali. Poleg tega je imel ob postelji nastavljene vse postaje križevega pota, ki jih je v trpljenju premišljeval. Večkrat je rekel: »Saj je bil Jezušček tudi revež, pa ni nič hudega storil.« Navadno je Jožko ležal čisto mirno v svoji posteljici. Le kadar so bile bolečine posebno hude in res skoro neznosne, je dal znamenja trpljenja od sebe. Pa se je spet kmalu pomiril z raznimi verskimi tolažbami. Posebno rad je poslušal, če smo mu brali Kristusovo trpljenje ali življenje svetnikov.

Zanimivo je, da se je Jožko zavedal, da ne trpi zase, temveč za druge, za grešnike. Večkrat je to poudarjal ter tudi povedal tiste, za katere trpi. Najbolj mu je seveda lajšala trpljenje mamica. Vsak dan mu je preobvezovala strašne rane. Ni bila sicer bolezen nalezljiva, pa vseeno sam ni pustil, da bi bili zraven drugi otroci, češ, da to zanje ni zdravo. In kako se je za mamico bal. Opozarjal jo je, naj se pazi. Večkrat ji je rekel: »Rajši jaz še trikrat več trpim, kot da bi ti, mamica, zbolela.«

Jožkove bolečine so bile kaj različne. Najhujša je bila rana na desni rami. Zaradi nje ni mogel zadnje mesece dvigniti desnice. Ob smrti se mu je desnica le še malo držala telesa. Poleg te glavne bolečine, je trpel tudi po ostalem telesu. Enkrat v rokah, drugič v nogah, potem na vratu in sploh povsod, kjer se je nabrala zastrupljena kri. Pa kljub vsem tem mukam, ni kazal Jožko nikdar jeze in nepotrpežljivosti. Proti koncu življenja se mu je večkrat vlila kri. Bila je nevarnost, da mu odteče. Tedaj je Jožko mirno sedel na stolu z Jezuščkom v rokah, ter čakal, kaj se bo zgodilo. Vendar pa je gojil skrito željo, da ne bi umrl na tak način. Želel je umreti v lepi snežnobeli postelji. Tudi to željo mu je Jezušček uslišal.

Ves čas bolezní je bil deček dobre volje in se je rad šalil. To dobro voljo je ohranil prav do svoje smrti. Še zadnjo noč sta se mu morala mama in teta smejeti, táke jima je včasih povedal.

Posvetitev.*

*Jezus Kristus, Kralj nebes in zemlje,
Tvoje so zvezde neba,
Tvoji so zakladi zemlje;
a več kot nebo in zemlja
so Tebi nedolžni otroci.*

*Sam si na zemlji hotel
biti otrok, otroke si vabil
v svoje naročje, otrokom
si obetal kraljestvo nebeško:
Tvoji naj bomo otroci!*

*Da srečni bi bili in Ti nam kraljuj!
Ti ki si nas ljubil že pred stvarjenjem,
ki si za nas umiral,
ki Te je Oče nebeški postavil za Kralja.*

*Kraljuj nam z večno resnico,
kraljuj z lepoto svojih zapovedi
in z nami tudi naše vzgojitelje
ohrani v svoji ljubezni — Amen.*

* *Primerna za prvo sv. obhajilo.*

Legenda o prvem pirhu.

Takrat, tisti žalostni dan, ki ga čas ne bo nikoli izbrisal, takrat, ko je Kristus romal svojo zadnjo, najžalostnejšo pot po zemlji, se je to zgodilo.

V molk in tesnobo je bil pogreznjen Jeruzalem. Ulice so bile tihe, hiše ko izumrle in vrhovi palm in ceder se niso zibali v osvežujočem vetru. Zrak je bil soparen, za težkimi, svinčenimi oblaki je žalovalo solnce.

Tedaj je iz nizke hišice, ki se je skrivala v bujnem vrtu, stopilo na ulico dekletce, mala, šibka Jevrejeva Juta, ki se je vračala od strica Jonatana.

V roki je tiščala košarico jajčk, ki jih je za njeno bolno mater podaril stric, in zamišljena spela po ulici. Le zakaj je nocoj vse tako žalostno in tiho. Še stric, ki je vselej tako vesel, kadar ga obišče mala Juta, je bil nocoj ves zamišljen in mrk, nobene zgodbe ji ni hotel povedati. Pa Juti bi se jih zdaj tudi ne ljubilo poslušati, ko je tako težko bolna njena mama. Oh, uboga mama! Vse razboljene so postale Jutine misli. Uboga, dobra mamica, kako trpi! In pravijo, da ni leka njeni boleznim. In neke noči morda, ko se bo luna s srebrnimi žarki prešerno poigravala z zibajočimi listi palm, ali morda neko jutro, ko se bo iz plamenečih zarij porajalo solnce, ali sredi zlatega dneva, bo umrla mamica. Tiho, tiho bo obležala, za vedno se bodo zaprle njene lepe, dobre oči, njene ustne bodo otrpnile v bolestno tožnem nasmehu. Nikoli več ne bodo poljubile, nikoli več ljubeče poklicale uboge male Jute.

Juta spe po tesnih ulicah vsa predana žalostnim mislim. Samo nekdo bi še mogel ozdraviti mamo. On! Tisti lepi, visokostasi mož, ki ima v očeh usmiljenje in na ustnah besede ljubezni. On, ki je z dotikljam roke ozdravil mrtvoudno Ruto, ki je bila zapisana smrti. Toda Njega ne bo srečala več. Vedela je to Juta. Stric ji je povedal, da so ga zaprli v ječo. In uboga mamica bo morala umreti. Solze so zalile mali Juti oči.

Kar je ulica zahrumela. Dekletce je preplašeno obstalo in prisluhnilo. Iz hipa v hip je naraščal hrup. Od hiš so odmevali kriki in topot nog. Prišli so vojščaki z železnimi čeladami in svetlimi sulicami.

Juta je hotela pobegniti in se skriti, toda bilo je prepozno. Stisnila se je k zidu in plašno čakala, kaj bo. Vse bliže so prihajali vojščaki in vse več jih je bilo. Poulična drhal se je podila za njimi in divje kričala. Ko so bili že prav blizu, se je Juta zdrznila. Med vojščaki je zagledala Njega. Tistega visokega, plemenitega moža, ki je ozdravil mrtvoudno Ruto. Sklanjal se je pod težkim križem, ki ga je nosil na rami, in njegova halja je bila vsa raztrgana in okrvavljena. Trnjevenec mu je oklepal belo čelo, ki je bilo od trnja vse ranjeno in krvavo. Drhal je pljuvala nanj in ga obmetavala s kamenjem.

Vedela je Juta, kaj to pomeni. Tako so vodili zločince, obsojene na sramotno smrt na križu. In zakaj so obsodili Njega?! Samo ljubezen je učil, veliko ljubezen, ki mora biti tako silna in mogočna, da more odpustiti najhujšim sovražnikom. In zato so Ga obsodili na križ!

Vsa presunjena je Juta stopila bliže, košarico z jajčki pa je položila k nogam. Hotela je prositi za mamino zdravje. Ko je bil tik nje, je iztegnila roki in na ves glas zaklicala: Oh, Gospod...!

Šibki otroški glasek je prevpil množico. Še več je hotela reči Juta, pa ni mogla. Gospod se je okrenil k njej. Njegov okrvavljeni obraz je izražal tako silno bolečino, da so ji besede zastale na jeziku. Njegove oči so se srečale z njenimi in njegove bolešno stisnjene ustne so se komaj opazno zganile. Juta je vedela, da je razumel njeno prošnjo. Potem je še niže sklonil glavo in z njegovega ranjenega čela so se potočile tri kaplje krvi in kanile v košarico.

Ko je Juta doma izročila materi jajčka, je šele opazila, da so vsa rdeča od Gospodove krvi. Bolnica je vzela v roke jajce, oškropljeno z najsvetejšo krvjo. Kar jo je čudežno spreletelo po vsem telesu, kri ji je zaplula po žilah in pordečila blede obraz, bolečine so v hipu ponehale. Ozdravela je.

Takrat pa se je na gori Kalvariji dopolnjevalo Njegovo trpljenje. In ko je bilo dopolnjeno, ko se je stresla zemlja in so zaječale skale v bolečini za Najvišjim, ki ga je križala zaslepljenost ljudi, sta v svoji hišici jokali za svojim Gospodom mala Juta in njena ozdravljena mama.

Davno, davno sta že pri svojem Gospodu Juta in njena mama, toda v spomin na Gospodove rane še dandanes za veliko noč rdeče barvamo pirhe, da nas na veseli praznik Njegovega vstajenja spominjajo trpljenja, ki ga je moral prestati za nas.

Marijin vrtec.

Vrenko Slavko.

(Rojen 13. 2. 1924, umrl 13. 2. 1934.)

Cerknica. Na pustni torek so cerkniški zvonovi zapeli žalostno pesem dobremu bratcu Slavkotu Vrenkotu. Odšel je med angele. Obiskoval je IV. razred cerkniške osnovne šole. Bil je priden in blag deček, zares Marijin otrok. Rad je hodil k sv. maši ne samo ob nedeljah, ampak tudi ob delavnikih. Večkrat je prejemal sv. obhajilo, ne samo mesečno, kakor ukazujejo pravila Marijinega vrtea. Ni ga manjkalo ne pri blagoslovu ne pri rožnem vencu v cerkvi. Dan pred smrtjo je opravil sv. spoved in prejel sv. obhajilo. Starši so mu povedali, da ne bo več ozdravel. Pa je odgovoril, da se ne boji umreti, ker bo šel k Jezusu. Kmalu potem je umrl. Kako krasen je bil pogreb s sveto mašo! Za pogrebom je bila vsa šolska mladina z zastavo, a tudi Marijin vrtec s svetinjami in praporčkom. Precej je bilo tudi vencev. Ob odprtem grobu so otroci zapeli »Pomladi vse se veseli«. Sedaj pa dragi Slavko, ko si že tako srečen, da si pri Jezusu, prosi ga, da tudi nas nekoč sprejme v sveta nebesa. — Potočnik Franc, Ronko Albin, Otoničar Anica in Semič Francka.

Srednja vas v Bohinju. Velecenjeni g. urednik! Dovožite, da se tudi iz Bohinja kdaj oglasimo. (Dovolim. Ur.) Tudi tu imamo Marijin vrtec. Ustanovil nam ga je lansko leto g. kaplan V. Demšar. Vsak teden smo se zbirali pred Marijinim oltarčkom, eno nedeljo dečki, drugo deklice. Z velikim veseljem smo hodili k sestankom, kjer smo preži-

veli veliko lepih uric. O božiču pa nas je nenadoma zapustil g. kaplan in odšel v Škofjo Loko. Bili smo žalostni. Bali smo se, da dolgo časa spet ne bomo imeli vrtca, ker je ostal g. župnik sam in je imel zelo veliko dela. Vendar pa smo se zbirali ravno tako vsak teden. Pridno pulimo plevel iz vrtca, tu pa tam je že zrasla kakšna cvetica. Tudi pojemo mnogo. Naučili smo se tudi dve igrici: »Pavelčkovo piščalko« in »Siroto«. Radi bi bili igrali že 25. marca, a je v Bohinju še le naprej zima in naši mali palčki se ne morejo prikobacati s Fužine v Srednjo vas. Igrali bomo na belo nedeljo. Prav lepo Vas g. urednik povabimo. Veste, vmes smo tisti otroci, ki smo pred tremi leti uživali Vašo gostoljubnost v trnovskem župnišču, pa bi Vam radi malo vrnili. (Ko pridem do Vas, ribo na mizo, za povračilo. Samo ne vem, kam naj pišem, ko številke ne vem.) Zadnji teden se je vrnil k nam naš prejšnji g. kaplan Anton Dodič. Vsi smo ga zelo veseli, posebno otroci smo kar vriskali. — Vdano Vas pozdravljata Justina Pekovec, zapisnikarica in Francka Mencinger. (Zdi se mi, da je neko trnovsko seme pri Vas! Je-li! Urednik.)

Uganke.

1. Listnica.

(Konjar Franc, Smlednik.)

RI	ŠI	TE	—	RO	OT	ŠK
IS	AL	TA	—	TE	VR	CI
NG	NA	EL	—	KK	ČE	ER
AZ	ST	EL	—	OD	OP	UČ
IV	LJ	AI	—	AB	NZ	AV
	LI	NA	—	ST	A.	

2. Država.

(Ženekdo.)

- — — del sveta
- — — naša reka
- — — kača
- — — žuželka
- — — začimba
- — — zver
- — — vprašalnica
- — — prometno sredstvo
- — — jarem
- — — osebni zaimek
- — — predujem

V prvi vrsti
bereš evrop-
sko državo.

3. Pregovor.

(Peter Golobič, Primskovo.)

Lisa, loka, milo.

Rešitve iz 7. in 8. številke.

Rešitev ugank iz 7. številke.

1. Posetnice: polkovnik, vlakovodja, dimnikar. 2. Pregovor: Pamet in pridne roke je boljše blago kakor zlate gore (uganka je bila nerodno postavljena, zato sem upošteval tudi nerodne rešitve). 3. Črkovnica: s, Ela, krona, ilovica, nedelja, lonec, sel, c — Slovenec.

Prav so rešili vse tri uganke: Wutte Bogd., Ritonja M., Vezjak M. iz Poljčan, Drnovšek M., Lepša J., Cimolini Br., Ruch D., Avgustin M., iz Ljubljane; Mrak L. iz Vinkarjev; Steinecker R. iz Žetal; Košmrli Fr. iz Radovljice; Ogrin M. iz Kamnika; Ravnik A. iz Primskovega; Gabrovšek Zdr., Godnič J. na Vranskem; Jug Zl. iz Studencev; Svoljšak M. iz Doba; Reven Zdr. z Vrhnike; Debevec A. z Rakeka; Makovec R. z Viča; Langus M. in Vl. iz Soštanja; Hajdika, Lojzika, Helenca, Milica P., Herta, Marjanca iz Vitanj (kako naj bi kateri poslal, če bi bila izžrebana, ko pa ne vem, kako se piše. Ali ste mel) Kuhar Sl. iz Št. Vida nad Lj.; Juvančič Iv., Zabukovec M. iz Loža; Janežič Jul. in H. iz Perovega; Osterman M. iz Kranja; Šrukelj M. iz Borovnice; Kuper Lal., Maček Mar., Vetrlih Mar., Strašek Stef., Doberšek Pav., Povh Mar., Vrečer R., Zolnir Ter., Cimerman Dan., Hribernik Er., Virant Sil., Fröhlich Iv., Lettig Sl., Puncer Iv., Trobec Mar., Rojc Her., Sadar Br., Zagar A., Grubič N., Gabron I., Dečman Stef., Hriberšek Jos., Pibrovč D., Podržaj Bož., Mozetič P., Crepinšek Mar., Vodopivec Ljud., Glinšek V., Rojc Ter., Kožuh N., Slosar Mar., Skale I., Sorn A., Gologranc Ir., Stropnik Mar., Kos Jož., Pelicon Elv., Stengl M., Kumer V., Počej Ljud., Kokošinek Mr., Dobrotnišek D., Drame Ur., Belej Stef., Katič J., Sardoner A., Gabrilovič Jel., Božič F., Maček A., Ograjenšek Ljud., Majcen Št., Steblovnik D., Golob Ol., Knez Min., Malus Her., Klenovšek Mar., Vuga Stef., Cocej P., Vivot Er., Ropas Evg., Jug Iv., Gorjanc Mat., Pojavnik E., Pirnat Kar., Vipotnik Anast., Černelc Jan., Kač Ter., Košutnik V., Ocvirk P., Dorn Ida., Veber Mil. iz Celja; Rošker Iv., Podgoršek Sl., Pintarič N., Plevnik Kar., Rihtar E., Zupan Iv., Travnikar Vin., Kostrevc Ter., Drugovič St., Lipar Mar., Pintarič Ljud., Podvinski A., Medved Kr., Slovenc P., Bertole Mar., Gradišnik Mel., Kostrevc O., Šuštersič Jož. iz Pišec; Kaman P. iz Sv. Ruperta; Tršinar M. iz Most.

Izžrebana je Cimolini Breda iz Ljubljane.

Rešitev ugank iz 8. številke.

1. Posetnica: živinorejec. 2. Zločinec: Najhujša staršem bolečina, če mora sram jih biti sina. 3. Kvadrat:

m a k k o s
j o k l a n
v a l m r k
v o l l z o
r a k e i s
k o r a d n

Moli in delaj!

Prav so rešili vse tri uganke: Kuhar Sl. iz Št. Vida nad Lj., Jug Zl. iz Studencev; Breznikar Iv., Likar Jož. iz Trbovelj; Fabiani Mel. iz Dol. Lendave; Rošker Iv., Trost Fr., Snoj Jul., Rihtar Em., Pintarič Lj., Gradišnik Mel., Šuštersič Jož., Lipar Mar., Zupan Iva, Plevnik Kar., Pintarič N. iz Pišec.

Izžreban je Breznikar Ivan iz Trbovelj.

Vedite: Nekaj rešitev je prišlo nepodpisanih.

Ti presneta muha!

To je že od sile!

Ali bo že mir

ali — — — — —

»Angelček« stane za vse leto Din 5.—

Lastnik »Pripravniki dom« v Ljubljani. — Urednik Vinko Lavrič v Ljubljani, Resljeva cesta 11. — Uprava »Angelčka« v Ljubljani, Miklošičeva cesta 7. — Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).